

1912 HOOG

Rik Wintein

1912 HOOG

Fietsen op de Mont Ventoux

Meer informatie:

rik.wintein@pegomas.be

<http://www.pegomas.be>

<http://rikwintein.com>

Copyright

Rik Wintein, “1912 HOOG – Fietsen op de Mont Ventoux”

Eigen uitgave via storyland.be

© 2018, 2020 Rik Wintein

NUR 400, 402, 480, 489

ISBN 978-940-361-106-8

D/2020/14.414/03

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver en de uitgever.

1 PROLOOG

Dinsdag 17 augustus 2004.

Een datum om nooit te vergeten.

Het is de dag van mijn eerste overwinning op de *Mont Ventoux / de Kale Berg / de Witte Reus / de Olympia van de Provence* (favoriet omcirkelen graag!).

En op mezelf, natuurlijk.

Het werd een belevenis, een voormiddag om nooit te vergeten. Een gelukzalige herinnering.

Of het een prestatie is, kan ik niet oordelen. Enkel anderen en de geschiedenis kunnen en zullen dit uitwijzen.

2 VAN TODO TOT MUSTDO

Het overwinnen van “*L’Olympia de la Provence*” staat al langer op mijn hoogstpersoonlijke ToDo-lijstje. Zelfs lang voordat ik in dat stemmig West-Vlaams fabriekje mijn eerste racefiets koop.

Het joggen lukt niet meer zo goed door de kapotte linker knie en het 10 jaar lang verzamelen van overgewicht. Dus ga ik fietsen, een duursport die in het hart van elke Vlaming een kamertje heeft. Al vlug prijkt de beklimming van de Kale Berg bovenaan mijn hoogstpersoonlijk ToDo-lijstje, samen met een tweede huwelijk met dezelfde vrouw in Las Vegas en sterven met zicht op *Les Alpilles*.

Een antwoord formuleren op de vraag waarom deze “*uitdaging*” zo hoog op mijn lijstje scoort, is niet eenvoudig. Het feit dat mijn schoonbroer reeds meerdere malen de Kale Berg bedwong, heeft er stellig iets mee te maken, zij het alleen maar terzijde en voor een piepklein deeltje.

De Mont Ventoux ken ik al langer van meerdere bezoeken met de wagen, als klein jongetje met mijn ouders en later met mijn kinderen. En ik moet zeggen: bij die

gelegenheden maakte de beklimming en het bereiken van de top keer op keer een onuitwisbare indruk.

En dan is er natuurlijk de wielerlegende, de vele verhalen over heroïsche veldslagen, dramatische ontwikkelingen en andere gedenkwaardige Tour-gebeurtenissen op de flanken van de Rijzige Reus. De echo's van die rijke wieler-geschiedenis maken de beklimming tot een *MustDo* in menig cyclo-minnend hart. Dus ook het mijne.

Aan de eigenlijke beslissing om op die bepaalde augustusdag de Mont Ventoux te bestormen, gaat een samenloop van omstandigheden vooraf. Ik ben echt niet van plan me dat jaar reeds aan de beklimming te wagen. Daarvoor is het nog te vroeg in mijn "*wielercarrière*": te weinig kilometers in de benen, te weinig ervaring in de bergen.

Maar daar ben ik dan in de Provence. En op mijn dagelijkse fietstochten op en rond *Les Alpilles* zie ik telkens weer de Witte Reus aan de horizon piepen. Het klimmen gaat lekker en in mijn hoofd lijkt de verwezenlijking van een droom (een beklimming van de Mont Ventoux vanuit Bédoin zonder stoppen onderweg en medische begeleiding achteraf) steeds dichterbij te komen.

En dan komt het toeval om de hoek kijken. Of nog beter: op de stoep. Toevallig heeft mijn goeie vriend Ourson datzelfde jaar op zijn beurt een koersfiets gekocht. Toevallig brengt ook hij zijn vakantie door in de Provence, zij het 110 km meer oostwaarts in een ander Zuiders mekka, waar ook hij in de omgeving alle hellingen stormenderhand verovert.

Bovendien wil datzelfde toeval dat de vakantiekennis van Ourson (door ons het Hollandse Maatje genoemd) vorig jaar reeds de Mont Ventoux overwon, zij het vanuit Sault (de mietjeskant), zij het op een hybride fiets (minder mietjes). Dit jaar wil hij zich opnieuw meten met de Kale Berg, ditmaal gewapend met een splinternieuwe op maat gemaakt E.M.-vehikel, en wel vanuit Bédoin (de mannenkant).

Nu zei mijn grootvader altijd dat het een onvergeeflijke zonde is om zoveel toevalligheden zomaar te negeren. Goede raad verdient navolging. Dus ga ik ervoor, helemaal.